

Arrest

nr. 70 239 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 19 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, dient op 22 maart 2004 een asielaanvraag in die resulteert in de beslissing van 3 juni 2004 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoekende partij weigert toe te kennen. Het beroep dat de verzoekende partij aantekent bij de Raad van State wordt verworpen bij arrest nr. 182.422 van 28 april 2008.

Op 30 juni 2008 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Deze resulteert in de beslissing tot weigering tot in overwegingname van 4 juli 2008 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken.

Op 1 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verklaring van inschrijver als echtgenote (bijlage 19).

Op 6 januari 2011 verkrijgt de verzoekende partij een E-kaart.

Op 9 augustus 2011, met kennisgeving op 19 augustus 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (B., V.), geboren te Kosice, op (in) 24.12.1975

+ haar minderjarige kinderen: (B., A.) Geboren te Kosice op 17.05.1998

(B., R.) Geboren te Kosice op 02.04.1994

(B., A.) Geboren te Kosice op 20.08.199

van Slovaakse (Republiek) nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De betrokkenen verkregen het recht op verblijf in functie van de echtgenoot en vader, B. R. (RR (...)). De echtgenoot en vader van betrokkenen kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij het verblijf verkreeg op basis van valse of misleidende documenten die van doorslaggevende aard waren voor de erkenning van het verblijfsrecht. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 septies (wet 15.12.1980) een einde gesteld aan zijn verblijf (zie voor de concrete motivatie de beslissing van B. R. rr. (...)).

Overeenkomstig art. 42 ter, § 1, 2 ° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote, B. V. en de kinderen B. A. en A. en B. R.. De echtgenoot / vader, in functie van wie zij het verblijfsrecht bekwamen, zal immers het land moeten verlaten ten gevolge van de eerder genoemde beslissing en mevrouw B. kan onmogelijk in eigen hoofde het verblijfsrecht behouden gezien onderzoek heeft uitgewezen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40, § 4 (wet 15.12.1980). Zo werd nagegaan of zij eventueel in legaal dienstverband zou zijn via de databank van de RSZ (Dimona) en werd het Algemeen Repertorium voor zelfstandige ondernemers (via de RSVZ) geraadpleegd op te checken of zij eventueel een zelfstandige activiteit heeft aangevat. Geen van beide raadplegingen was succesvol. De mogelijkheid dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken waarvan de aard en de regelmaat aantoonbaar zijn overeenkomstig art. 40, § 4, eerste lid, 1 ° en tweede lid van de wet van 15.12.1980, is redelijkerwijze onbestaande. Tal van elementen in het dossier bewijzen dit: verblijf in lokale opvanginitiatieven, mijnheer R. die oude kledij uit containers moet ontvreemden, de onmogelijkheid tot het aanvragen van de verklaring van inschrijving toen het gezin nog in Roeselare woonde bij gebrek aan bestaansmiddelen, gezin werd aangetroffen in een krotwoning te Deinze (zie administratief dossier). Indien betrokkene op één of andere manier over bestaansmiddelen zou beschikken die toereikend zouden kunnen zijn om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, zou dergelijke informatie zich niet in het dossier bevinden. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van het middel en dus van het verzoekschrift op omdat volgens haar geen middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° iuncto van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) is uiteengezet. Zij houdt voor dat geen middel is ontwikkeld tegen de motieven van de bestreden beslissing omdat het verzoekschrift zich uitsluitend richt tegen de motieven van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van haar echtgenoot.

Deze redenering kan niet gevolgd worden.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu voert de verzoekende partij de schending aan van *“de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen [...] en artikel 40 en artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet.”* Dit bevat de rechtsregel. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij dat zij het motief bekritiseert dat stelt dat haar echtgenoot onvoldoende diens tewerkstelling heeft bewezen. Hoewel dit inhoudelijk ook de beslissing genomen lastens de echtgenoot van de verzoekende partij bekritiseert, heeft dit motief betrekking op de bestreden beslissing. Immers ent de motivering van de bestreden beslissing zich op de motivering van de beslissing die de echtgenoot treft.

Het enige middel is ontvankelijk onder de hierna bepaalde mate en de exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“De enige motivering is dat de echtgenoot van mijn verzoekster onvoldoende tewerkstelling bewezen heeft in de periode 01.01.2011 tot 09.08.2011. Nochtans heeft de echtgenoot van mijn verzoekster voorgelegd dat hij alle mogelijke stappen ondernomen heeft om tewerkstelling te vinden. Zo heeft hij wel degelijk gewerkt, maar heeft de werkgever hem niet officieel ingeschreven en hem na korte tijd ook gezegd dat hij niet meer moest komen. Mijn verzoeker is dan ook ongewild het slachtoffer van een misbruik. Hij heeft ook gesolliciteerd bij werkgevers. Hij heeft ondertussen wel terug werk (stuk 2).”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 40 en artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Terwijl: verzoekende partij zich in haar verzoekschrift uitsluitend richt tegen de motieven van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten die ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen. Op deze middelen werd uitdrukkelijk ingegaan in de nota met opmerkingen die werd opgesteld in het kader van het verzoekschrift tot nietigverklaring dat door haar echtgenoot werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij ontwikkelt geen enkel middel tegen de beslissing waarbij haar verblijfsrecht werd beëindigd. Overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° iuncto artikel 39/78 van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting te bevatten van de middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingediend.

Onder middel in de zin van art. 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop de rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (R.v.St. nr. 135.590, 17 december 2004; R.v.St. nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St. nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing verwijst naar de juridische

grondslag, met name artikel 42ter, § 1, 2° van de vreemdelingenwet en naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en bevat de feitelijke grondslag, met name dat de echtgenoot van de verzoekende partij misleidende informatie heeft gegeven bij het indienen van diens aanvraag omdat een arbeidsovereenkomst werd voorgelegd terwijl deze arbeidsovereenkomst niet met de werkelijkheid overeenstemde omdat de echtgenoot nooit tewerkgesteld geweest is. Omdat de verzoekende partij haar verblijf verkregen heeft in functie van haar echtgenoot en diens verblijf werd beëindigd dient het verblijf van de verzoekende partij ook beëindigd te worden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat haar echtgenoot wel heeft gewerkt en alle stappen heeft ondernomen om tewerkstelling te vinden bekritiseert zij de inhoud van de bestreden beslissing zodat zij meent dat de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Bij deze beoordeling plaatst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing om zijn wettigheidscontrole uit te oefenen. Dit impliceert dat hij geen rekening kan houden met stukken die niet aan de verwerende partij zijn bekendgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, in casu de nieuwe arbeidsovereenkomst die de echtgenoot van de verzoekende partij inmiddels zou hebben afgesloten.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Artikel 42 ter § 1, 2° van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing in huidig geschil, luidt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk; “.

Uit het administratief dossier blijkt onomstotelijk dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht verkreeg in functie van haar echtgenoot die zijn aanvraag indiende met voorlegging van een gesloten arbeidsovereenkomst met de NV S.B. die voordien, voor het indienen van de aanvraag, al was aangegaan. Het kan niet ernstig betwist worden dat deze arbeidsovereenkomst doorslaggevend was voor de toekenning van het verblijfsrecht van de echtgenoot. Het verzoekschrift schijnt dit niet te betwisten. Verder blijkt uit de opzoeken die de verwerende partij deed dat de echtgenoot van de verzoekende partij nooit in de Dimonadatabank gemeld is geweest. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat de echtgenoot van de verzoekende partij de overheid misleidt door bij het indienen van de aanvraag een lopende arbeidsovereenkomst voor te leggen terwijl hij geen uitvoering gaf aan de arbeidsovereenkomst zodat deze niet overeenstemde met de werkelijkheid. Voorts preciseert de bestreden beslissing dat omwille van deze misleiding het verblijfsrecht van de echtgenoot van de verzoekende partij werd beëindigd in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Dit determinerend motief wordt door de

verzoekende partij niet weerlegd. Waar de verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot wel werkte maar de werkgever hem niet inschreef en na korte tijd zei dat hij niet diende terug te komen, en dat hij alle stappen heeft ondernomen om werk te vinden en gesolliciteerd heeft, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een loutere bewering is, door niets gestaafd en evenmin kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing is genomen omdat de echtgenoot onvoldoende heeft gewerkt, berust deze stelling op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing nu deze stelt dat het verblijfsrecht wordt beëindigd omdat de echtgenoot van de verzoekende partij misleidende informatie gaf die doorslaggevend was voor de toekenning van het verblijf. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat werd onderzocht dat de verzoekende partij niet kan voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Dit element van de bestreden beslissing wordt niet betwist. Evenmin houdt de verzoekende partij voor dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen zodat de motiveringsplicht niet is geschonden.

Omdat de verzoekende partij geen andere grieven aanvoert zijn evenmin de door haar aangehaalde artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet geschonden, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen geschonden zijn.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN